

Αριθμ. 834/2000

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος Κ. Λυμπερόπουλος
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης Α. Κρητικός
Εισαγγελεύς Ν. Αγαπηνός, Κ. Μεταξόπουλος

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ :

Επειδή από τις διατάξεις των άρ. 63, 64, 82, 87 του ΚΠΔ και 914, 928, 929, 932 ΑΚ προκύπτει ότι δικαίωμα παραστάσεως ως πολιτικώς ενάγων κατά την ποινική διαδικασία για την επιδίκαση αποζημιώσεως, [ή] χρηματικής ικανοποιήσεως λόγω ηθικής βλάβης ή ψυχικής οδύνης, προκληθείσης από αξιόποινη πράξη, έχει μόνο ο φορέας του δικαιώματος, το οποίο προσβάλλεται και ζημιώνεται κατά τρόπο άμεσο. Οι τυχόν έμμεσες συνέπειες εκ του αδικήματος σε βάρος του φορέα του δικαιώματος δεν καθιστούν αυτόν δικαιούχο αποζημιώσεως. Εξάλλου στα νομικά πρόσωπα αναγνωρίζεται κατ' αρχήν ικανότητα δικαίου στην οποία περιλαμβάνεται η ικανότητα αποφάσεως δικαιωμάτων αναλόγων προς εκείνα που αποκτά το φυσικό πρόσωπο, πλην εκείνων που προϋποθέτουν ανθρώπινη ιδιότητα. Έτσι το νομικό πρόσωπο αποκτά περιουσιακά δικαιώματα καθώς επίσης και δικαίωμα "επί της προσωπικότητας", εκδηλώσεις του οποίου είναι το όνομα, η φήμη, η πίστη, το μέλλον του. Επομένως και το νομικό πρόσωπο μπορεί να αξιώσει αποζημίωση για την υλική ζημία που υφίσταται από την προσβολή των δικαιωμάτων του ως και χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υφίσταται από την προσβολή του ονόματος ή τη μείωση της επαγγελματικής πίστεως και υπολήψεώς του.

Εξάλλου κατά την παρ. 1 του άρ. 66 του Ν. 2121/1993 για την πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα (ΦΕΚ Α` 25/3.4.1993) "όποιος χωρίς δικαίωμα και κατά παράβαση των διατάξεων του παρόντος νόμου ή διατάξεων των κυρωμένων με νόμο πολυμερών διεθνών συμβάσεων για την προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας εγγράφει, αναπαράγει στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή διασκευή, θέτει σε κυκλοφορία ή κατέχει με σκοπό θέσης σε κυκλοφορία, χρησιμοποιεί κατά παράβαση περιοριστικών όρων, παρουσιάζει στο κοινό, εκτελεί δημόσια, μεταδίδει ραδιοηλεκτρονικά κατά οποιονδήποτε τρόπο και γενικά εκμεταλλεύεται έργο που είναι αντικείμενο πνευματικής ιδιοκτησίας ή εισάγει αντίτυπα ή οργανώνει δημόσια εκτέλεση τέτοιου έργου η προσβάλλει το δικαίωμα του πνευματικού δημιουργού να αποφασίζει για την παρουσίαση του έργου στο κοινό και να το παρουσιάζει αναλλοίωτο χωρίς προσθήκη ή περικοπές, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους και χρηματική ποινή 1 έως 5 εκατομμυρίων δραχμών. 2.... 6. Σε περίπτωση μετατροπής της στερητικής της ελευθερίας ποινής το ποσό της μετατροπής ορίζεται στο δεκαπλάσιο των ορίων του ποσού της μετατροπής που προβλέπονται κάθε φορά στον ποινικό Κώδικα. 7. Αν συντρέχουν ελαφρυντικές περιστάσεις, η χρηματική ποινή δεν μπορεί να μειωθεί κάτω από το ήμισυ του ελάχιστου ορίου που προβλέπεται κατά περίπτωση στον παρόντα νόμο". Περαιτέρω από την παρ. 1 του άρ. 54 του ίδιου παραπάνω νόμου ορίζεται ότι "οι δημιουργοί μπορεί ν' αναθέτουν σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και προστασίας που έχουν αποκλειστικά αυτόν τον σκοπό τη διαχείριση ή την προστασία ή τη διαχείριση και την προστασία του περιουσιακού τους δικαιώματος ή εξουσιών που απορρέουν απ' αυτό. Το ίδιο ισχύει και για τους δωροεodόχους των δημιουργών καθώς και για τους καθολικούς ή αιτία θανάτου διαδόχους, όπως επίσης και για το ίδρυμα που συνιστά ο δημιουργός. Οι οργανισμοί αυτοί λειτουργούν με οποιαδήποτε εταιρική μορφή... 2.... 3. Η ανάθεση μπορεί να γίνεται είτε με μεταβίβαση του δικαιώματος ή των σχετικών εξουσιών προς το σκοπό της διαχείρισης ή της προστασίας είτε με

παροχή σχετικής πληρεξουσιότητας. Η ανάθεση γίνεται εγγράφως και κάθε φορά για ορισμένο χρόνο που δεν μπορεί να είναι μεγαλύτερος από τρία χρόνια. Η ανάθεση αφορά όλα τα έργα του δημιουργού που είναι κατάλληλα για την εκμετάλλευση με την εξουσία στην οποία αναφέρεται η ανάθεση ή ορισμένα από αυτά. Σε περίπτωση αμφιβολίας τεκμαίρεται ότι η ανάθεση αφορά όλα τα έργα, συμπεριλαμβανομένων και των μελλοντικών έργων για χρονικό διάστημα που δεν μπορεί να είναι μεγαλύτερο από τρία χρόνια".

Εξάλλου από την παρ. 1 του άρ. 55 του Ν. 2121/1993 ορίζονται τα ακόλουθα : "Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν τις ακόλουθες αρμοδιότητες : α) να καταρτίζουν συμβάσεις με τους χρήστες για τους όρους εκμετάλλευσης των έργων, καθώς και για την οφειλόμενη αμοιβή, β)..., γ)..., δ)..., ε) να προβαίνουν, σύμφωνα με το δεύτερο εδάφιο της παρ. 2 του παρόντος άρθρου, σε κάθε διοικητική ή δικαστική ή εξώδικη ενέργεια για τη νόμιμη προστασία των δικαιωμάτων των δημιουργών ή των δικαιούχων τους και ιδίως να υποβάλλουν αιτήσεις ασφαλιστικών μέτρων, να εγείρουν αγωγές, να ασκούν ένδικα μέσα, να υποβάλλουν μηνύσεις και εγκλήσεις, να παρίστανται ως πολιτικώς ενάγοντες, να ζητούν την απαγόρευση πράξεων που προσβάλλουν το δικαίωμα ως προς τις εξουσίες που τους έχουν ανατεθεί και να ζητούν την κατάσχεση παρανόμων αντιτύπων, κατά το άρθρο 64 του παρόντος νόμου... 2. Τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργών για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας μπορούν να ενεργούν πάντα, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους όνομα είτε η αρμοδιότητά τους στηρίζεται σε μεταβίβαση της εξουσίας είτε στηρίζεται σε πληρεξουσιότητα, νομιμοποιούνται δε πάντως στην άσκηση όλων των δικαιωμάτων του δημιουργού που έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς ή που καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα". Περαιτέρω ορίζεται στη μεν διάταξη του άρ. 1 παρ. 1 του ίδιου νόμου ότι οι πνευματικοί δημιουργοί με τη δημιουργία του έργου, αποκτούν πάνω σ' αυτό πνευματική ιδιοκτησία που περιλαμβάνει ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα, το δικαίωμα της εκμετάλλευσης έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα προστασίας του προσωπικού τους δεσμού προς αυτό (πνευματικό δικαίωμα), στη δε διάταξη του άρ. 4 παρ. 1 ότι το ηθικό δικαίωμα δίνει στο δημιουργό τις ενδεικτικά αναφερόμενες εξουσίες και στην παρ. 3 του ίδιου άρθρου (4) ότι το ηθικό δικαίωμα είναι ανεξάρτητο από το περιουσιακό δικαίωμα και παραμένει στο δημιουργό ακόμη και μετά τη μεταβίβαση του περιουσιακού δικαιώματος.

Από τις παραπάνω διατάξεις σε συνδυασμό με εκείνες των άρ. 5, 12 παρ. 1, 16 και 50 του Ν. 2121/1993 συνάγεται ότι το ηθικό δικαίωμα για το οποίο γίνεται λόγος στις διατάξεις αυτές και το οποίο είναι αμεταβίβαστο όσο ζει ο δημιουργός, και παρέχει τις αναφερόμενες εξουσίες, είναι διάφορο από το δικαίωμα του δημιουργού ή των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας να ζητήσουν χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης σε περίπτωση αδικοπραξίας σε σχέση με το περιουσιακό ή ηθικό δικαίωμα, όπως αυτά προσδιορίζονται από τις ανωτέρω διατάξεις. Εξάλλου το μεν άρ. 69 του Ν. 2121/1993 προβλέπει την ίδρυση νομικού προσώπου ιδιωτικού δικαίου με έδρα την Αθήνα και την επωνυμία "Οργανισμός Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Ο.Π.Ι)" στη δε διάταξη του άρ. 70 παρ. 1 διαλαμβάνεται ότι "οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν κατά τη δημοσίευση του παρόντος νόμου υποχρεούνται, μέσα σε δώδεκα μήνες από την έναρξη της ισχύος του παρόντος νόμου, να υποβάλουν στο Υπουργείο Πολιτισμού την κατά το άρθρο αυτό σχετική δήλωση συνοδευόμενη από το σχετικό κανονισμό και γενικά να

προβούν στις αναγκαίες ενέργειες για την προσαρμογή στις διατάξεις του παρόντος". Από την τελευταία αυτή διάταξη προκύπτει ότι και μετά την ίδρυση του Ο.Π.Ι δεν καταργήθηκαν οι προϋπάρχοντες οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι απλώς υποχρεώθηκαν να προβούν σε ενέργειες προσαρμογής στις διατάξεις του νόμου αυτού μέσα στην αναφερόμενη ως άνω προθεσμία χωρίς πάντως η μη έγκαιρη προσαρμογή να δημιουργεί οποιαδήποτε ακυρότητα, σε αντίθεση με τα σωματεία των δημιουργών που έχουν διαχείριση, περί των οποίων προβλέπεται ότι μπορούν να συνεχίσουν τη δραστηριότητά τους μόνο 24 μήνες από την έναρξη ισχύος του εν λόγω νόμου που κατά το άρθρο 76 άρχισε στις 4.9.1995 (δημοσίευση στο Φ.Ε.Κ 4/4.3.1993).

Επειδή κατά την παρ. 2 του άρ. 171 του ΚΠΔ απόλυτη ακυρότητα που δημιουργεί λόγο αναιρέσεως της αποφάσεως κατά το άρ. 510 παρ. 1 στ. Α' του ΚΠΔ η οποία λαμβάνεται υπόψη αυτεπαγγέλτως σε κάθε στάδιο της διαδικασίας και στον Άρειο Πάγο ακόμη, επιφέρει η παρά το νόμο παράσταση του πολιτικώς ενάγοντος στο ακροατήριο. Τέτοια ακυρότητα υπάρχει όταν δεν συντρέχουν στο πρόσωπο του πολιτικώς ενάγοντος οι όροι της ενεργητικής και παθητικής νομιμοποίησεως για την άσκηση της πολιτικής αγωγής, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρ. 63 και 64 του ΚΠΔ και όταν παραβιάστηκε η διαδικασία που έπρεπε να τηρηθεί σχετικά με τον τρόπο και το χρόνο ασκήσεως και υποβολής αυτής κατά το άρ. 66 του ΚΠΔ. Η πολιτική αγωγή με την οποία επιδιώκεται η αποκατάσταση ηθικής βλάβης, μπορεί να ασκηθεί ενώπιον του ποινικού δικαστηρίου, κατά το άρ. 63 του ΚΠΔ, μόνο από τα πρόσωπα που έχουν το δικαίωμα αυτό σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 914 και 932 ΑΚ και από άλλα πρόσωπα στα οποία ειδικώς ο νόμος παρέχει αυτή τη δυνατότητα. Η νομιμοποίηση δε του πολιτικώς ενάγοντος εξαρτάται από το περιεχόμενο της σχετικής δηλώσεως του η οποία, κατά το άρ. 84 του ΚΠΔ, πρέπει, με ποινή απαραδέκτου, να περιέχει, εκτός των άλλων, και τους λόγους που στηρίζει το δικαίωμά του. Απ' αυτά συνάγεται ότι αν από τη δήλωση παραστάσεως πολιτικής αγωγής δεν προκύπτει ο αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της αξιόποινης πράξεως και της ηθικής βλάβης που έχει υποστεί ο παθών, τότε η δήλωση αυτή δεν είναι σύμφωνη με το νόμο και δεν νομιμοποιεί τον παθόντα στην παράστασή του ως πολιτικώς ενάγοντα. Εξάλλου πρέπει να σημειωθεί ότι η πολιτική αγωγή αποβάλλεται μόνο για τους λόγους που προαναφέρθηκαν και όχι για άλλες πλημμέλειες, μεταξύ των οποίων και εκείνη που υφίσταται στην περίπτωση που αυτός που παραστάθηκε ως εκπρόσωπος του ζημιωθέντος από το δικαζόμενο έγκλημα δεν έχει εξουσία να τον εκπροσωπήσει. Περαιτέρω και μεν από το συνδυασμό των διατάξεων των άρ. 748 παρ. 1, 749 παρ. 1, 754 παρ. 1, 756, 760 και 724 ΑΚ προκύπτει ότι στις προσωπικές εταιρίες η εξουσία και το καθήκον διαχειρίσεως είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένη με την εταιρική ιδιότητα και για το λόγο αυτό δεν μπορεί η διαχείριση ν' ανατεθεί με το εταιρικό ή με μεταγενέστερη απόφαση των εταιρών σε τρίτο μη εταίρο, όπως τούτο συμβαίνει επί κεφαλαιουχικής εταιρίας. Όμως με σύμβαση εντολής μπορεί να ανατεθεί βάσει του εταιρικού ή αποφάσεως των εταιρών σε τρίτο μη εταίρο η διεξαγωγή και ενέργεια διαχειριστικών πράξεων χωρίς όμως ο τρίτος να καθίσταται εντεύθεν διαχειριστής της εταιρίας, όπως επίσης είναι δυνατή η ανάθεση με το εταιρικό της εκπροσωπήσεως της εταιρίας σε τρίτο πρόσωπο που δεν είναι εταίρος για συγκεκριμένη πράξη ή κατηγορία πράξεων αφού μάλιστα η εκπροσώπηση αυτή δεν ταυτίζεται με πράξη διαχειρίσεως της εταιρίας (βλ. Ολ. ΑΠ 13/1997).

Εν προκειμένω κατά του κατηγορουμένου και ήδη αναιρεσειόντος ασκήθηκε ποινική δίωξη για παράβαση του άρ. 66 παρ. 1 Ν. 2121/1993 βάσει της από 9.6.1995 εγκλήσεως της πολιτικώς εναγούσης εταιρίας με την επωνυμία "Ε.Π.Ο.Ε." με τον διακριτικό τίτλο "Ε.Π.Ο.Ε.", η οποία κατά το νομοτύπως δημοσιευμένο καταστατικό

της αποτελεί αστική εταιρία μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα με νομική προσωπικότητα. Από τα πρακτικά της δίκης του κατ' έφεση δικάσαντος Τριμελούς Εφετείου Πειραιώς που εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι κατά την έναρξη της διαδικασίας (όπως τούτο συνέβη και πρωτοδίκως) εμφανίστηκε ο Ι.Τ., διευθυντής της εγκαλούσας Ε.Π.Ο.Ε., ο οποίος δήλωσε προς το δικαστήριο, ότι η άνω εταιρία παρίσταται ως πολιτικώς ενάγουσα για την ηθική βλάβη που αυτή υπέστη λόγω μειώσεως του κύρους και της πίστεώς της από τη διαπραχθείσα από τον κατηγορούμενο και ήδη αναιρεσείοντα αξιόποινη πράξη και αξίωσε την επιδίκαση σ' αυτή του ποσού των 15.000 δρχ., το οποίο τελικώς και της επιδικάσθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση. Ο παραπάνω, εμφανισθείς παραδεκτώς με την ιδιότητα του διευθυντή, δήλωσε παράσταση πολιτικής αγωγής, για ηθική βλάβη για την πολιτικώς ενάγουσας Ε.Π.Ο.Ε. με την άνω ιδιότητα, πράγμα που επιτρεπόταν σ' αυτόν τούτο από το άρ. 18 παρ. 3 του νομίμως δημοσιευθέντος καταστατικού της Ε.Π.Ο.Ε. που ορίζει ότι ο διευθυντής ενεργώντας μόνος του δικαιούται να προβαίνει σε δήλωση παραστάσεως πολιτικής αγωγής για λογαριασμό της Ε.Π.Ο.Ε. χωρίς να είναι κατά νόμο απαραίτητο να είναι και εταίρος της εταιρίας αυτής. Σημειώνεται ότι η Ε.Π.Ο.Ε. ως οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας, του οποίου η σύσταση και λειτουργία έχει εγκριθεί κατά το άρ. 54 παρ. 4 του Ν. 2121/1993 με την υπ' αριθ. πρωτ. [...] από 26.4.1994 απόφαση του Υπουργείου Πολιτισμού, δικαιούται και νομιμοποιείται κατά τα προεκτεθέντα ανωτέρω να δηλώσει παράσταση πολιτικής αγωγής για την ηθική βλάβη που αυτή υφίσταται συνεπεία προσβολής των περιουσιακών δικαιωμάτων των πνευματικών δημιουργών, τα οποία είτε της μεταβιβάσθηκαν είτε η σχετική εξουσία της στηρίζεται σε πληρεξουσιότητα αυτών, αφού, ενόψει και της δηλώσεως βάσει του άρ. 55 παρ. 2 και 3 του Ν. 2121/1993 που διαλαμβάνεται στον προσαρτημένο στην από 23.5.1995 μήνυση κατάλογο των μελών της που παραδεκτώς επισκοπείται από τον Αρειο Πάγο προς διαπίστωση της νομιμότητας της πολιτικής αγωγής που έχει υποβάλλει η Ε.Π.Ο.Ε., μεταξύ των προστατευομένων μελών της περιλαμβάνονται και οι εταιρίες "W.D.C." (μεταγενέστερη επωνυμία B.V.I. Inc.) "W.B. A D. OF T.W. E. Co LP" "U.C.S. Inc." και "U.I.F. INC". Οι εταιρίες αυτές είναι δημιουργοί και δικαιούχοι του αποκλειστικού δικαιώματος τηλεοπτικής εκμεταλλεύσεως και προβολής στην Ελλάδα των παρακάτω αναφερομένων (80) ταινιών, οι οποίες περιλαμβάνονται μεταξύ των προστατευομένων έργων των άνω δημιουργών. Τις ταινίες αυτές με τους πρωτότυπους αγγλικούς τίτλους κατά τις αναφερόμενες χρονολογίες ο κατηγορούμενος άνευ δικαιώματος προέβαλε από τον τηλεοπτικό σταθμό με τον διακριτικό τίτλο "....." που ανήκε στην εταιρία με την επωνυμία ".....", της οποίας ήταν νόμιμος εκπρόσωπος. Κατ' ακολουθίαν είναι αβάσιμος και απορριπτέος ο μοναδικός λόγος του κυρίου δικογράφου της αιτήσεως αναιρέσεως σύμφωνα με τον οποίο ο εμφανισθείς στο δικαστήριο και δηλώσας παράσταση πολιτικής αγωγής για ηθική βλάβη για λογαριασμό της Ε.Π.Ο.Ε. διευθυντής της τελευταίας Ι.Τ. δεν ήταν εταίρος της Ε.Π.Ο.Ε. αλλά τρίτος και δεν είχε δικαίωμα διαχειρίσεως και εκπροσωπήσεως της Ε.Π.Ο.Ε. αφού το σχετικό δικαίωμα είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένο με την εταιρική ιδιότητα και για το λόγο αυτό όχι ορθά απορρίφθηκε η ένσταση του κατηγορουμένου για κακή παρά το νόμο δήλωση παραστάσεως πολιτικής αγωγής εκ μέρους του ανωτέρω.

Επειδή ναι μεν κατά την παρ. 1 του άρ. 32 ΚΠΔ καμία απόφαση του ποινικού δικαστηρίου σε δημόσια συνεδρίαση ή σε συμβούλιο δεν έχει κύρος αν δεν ακουσθεί προηγουμένως ο εισαγγελέας. Εξάλλου κατά το άρ. 139 εδ. 3 του ΚΠΔ αιτιολογία απαιτείται σε όλες χωρίς εξαίρεση τις αποφάσεις, τα βουλεύματα και τις διατάξεις ανεξάρτητα του αν αυτό απαιτείται ειδικά από το νόμο ή αν είναι οριστικές ή παρεμπιπτούσες ή αν η έκδοσή τους αφήνεται στη διακριτική, ελεύθερη ή ανέλεγκτη

κρίση του δικαστή που τις εξέδωσε. Στον άνω κανόνα υπόκειται και η περί αναβολής εκδικάσεως της υποθέσεως απόφαση σε περίπτωση υποβολής από τον κατηγορούμενο σαφούς και ορισμένου αιτήματος αναβολής της δίκης μέχρι την έκδοση αποφάσεως επί υποβληθείσης από τον κατηγορούμενο μηνύσεως κατά τρίτου προσώπου σχετικής με τη δικάζομενη υπόθεση. Όμως το δικαστήριο δεν υποχρεώνεται ν' απαντήσει ούτε και να υποβάλει σχετική πρόταση ο εισαγγελέας, όταν από τον κατηγορούμενο διατυπώνεται απλή ευχή για αναβολή της δίκης. Τέτοιο χαρακτήρα ευχής έχει η διατύπωση από τον κατηγορούμενο ότι ζητεί αναβολή της δίκης αν το δικαστήριο έχει οποιαδήποτε αμφιβολία σχετικά με την έλλειψη δόλου στο πρόσωπό του. Στην προκειμένη περίπτωση ο κατηγορούμενος, όπως προκύπτει από τα πρακτικά της δίκης, ζήτησε αναβολή της δίκης μέχρι την έκδοση αποφάσεως επί υποβληθείσης μηνύσεώς του για το αδίκημα της απάτης κατά του υπευθύνου της εταιρίας Όμως η παραπάνω διατύπωση έχει το χαρακτήρα ευχής για αναβολή της δίκης και συνεπώς ενόψει του χαρακτήρα αυτού δεν υπήρχε υποχρέωση του εισαγγελέα να υποβάλει προς το δικαστήριο σχετική πρόταση ούτε και το δικαστήριο είχε υποχρέωση ν' απαντήσει. Ενόψει τούτων και δοθέντος ότι εν προκειμένω δεν συντρέχει περίπτωση υποχρεωτικής αναβολής της δίκης κατά το άρ. 59 του ΚΠΔ είναι αβάσιμος και απορριπτός ο υπό στοιχείο ένα (1) του δικογράφου των προσθέτων λόγων αναιρέσεως.

Επειδή από το συνδυασμό των διατάξεων των άρ. 329, 331, 358, 364 παρ. 1 και 369 του ΚΠΔ σαφώς συνάγεται ότι όταν το δικαστήριο λαμβάνει υπόψη του έγγραφο που δεν αναγνώσθηκε κατά την προφορική συζήτηση της υποθέσεως στο ακροατήριο, παραβιάζοντας έτσι την άσκηση του από τον εν λόγω άρ. 358 ΚΠΔ απορρέοντος δικαιώματος του κατηγορουμένου να προβεί σε δηλώσεις και εξηγήσεις σχετικές με το αποδεικτικό τούτο μέσο, επέρχεται απόλυτη κατά το άρ. 171 παρ. 1 εδ. δ' του ΚΠΔ ακυρότητα και ιδρύεται ο λόγος αναιρέσεως από το άρ. 510 παρ. 1 στ. Α' του ΚΠΔ. Περίπτωση μη αναγνώσεως εγγράφου που δημιουργεί την άνω ακυρότητα υπάρχει και όταν το περιεχόμενο του εγγράφου, το οποίο αναγνώσθηκε στο ακροατήριο ήταν συνταγμένο σε ξένη γλώσσα χωρίς να βεβαιώνεται στην κατά τη δίκη αυτή εκδοθείσα απόφαση ότι ο κατηγορούμενος μπορούσε ν' αντιληφθεί την έννοια των αναγραφόμενων σ' αυτό. Όμως τα ανωτέρω δεν ισχύουν όταν δεν πρόκειται περί αποδεικτικών εγγράφων, αλλά για ξενόγλωσσους τίτλους ταινιών που περιλαμβάνονται στο κατηγορητήριο, το οποίο έχει προκοινοποιηθεί στον κατηγορούμενο, ο οποίος τους γνωρίζει εκ των προτέρων, η δε αναφορά των τίτλων χρησιμεύει στον προσδιορισμό με ακρίβεια της τελεσθείσης πράξεως. Εν προκειμένω με τον υπό στοιχείο (2) λόγο του δικογράφου των προσθέτων ο αναιρεσείων κατηγορούμενος ισχυρίζεται ότι επήλθε απόλυτη ακυρότητα της διαδικασίας γιατί το δικαστήριο δέχθηκε ότι αυτός πρόβαλε χωρίς δικαίωμα από τον τηλεοπτικό του σταθμό κινηματογραφικές ταινίες (βιντεοκασέτες) όπως αυτές κατά τον πρωτότυπο αγγλικό τίτλο και τη χρονολογία προβολής αναφέρονται παρακάτω, δηλαδή οι τίτλοι των ταινιών είναι γραμμένοι στην αγγλική γλώσσα, το δικαστήριο τους έλαβε υπόψη χωρίς να υπάρχει μετάφραση στην ελληνική γλώσσα και χωρίς ο κατηγορούμενος να έχει τη δυνατότητα να λάβει γνώση του περιεχομένου των άνω τίτλων. Εν προκειμένω ο λόγος αυτός αναιρέσεως είναι απορριπτός προεχόντως ως απαράδεκτος για τον παρακάτω λόγο. Σύμφωνα με το άρθρο 321 του ΚΠΔ στο κλητήριο θέσπισμα πρέπει να αναφέρονται τα οριζόμενα στο νόμο στοιχεία, που αυτό πρέπει να περιέχει. Μεταξύ αυτών, από τη διάταξη συνάγεται, είναι και ότι τα στοιχεία που συγκροτούν την αποδιδόμενη στον κατηγορούμενο πράξη πρέπει να αποδίδονται στην ελληνική γλώσσα. Κατά την παρ. 4 του ίδιου άρθρου η τήρηση των διατάξεων των παρ. 1 και 2 επιβάλλεται με ποινή ακυρότητας. Η ακυρότητα όμως αυτή, σύμφωνα με την παρ. 2 του άρ. 174 του ΚΠΔ καλύπτεται, αν εκείνος που

κλητεύθηκε στη δίκη εμφανισθεί και δεν προβάλλει αντιρρήσεις για την πρόδοό της. Στην κρινόμενη υπόθεση η εν λόγω ακυρότητα δεν προβλήθηκε από τον κατηγορούμενο ούτε στο πρωτοβάθμιο αλλά ούτε και στο δευτεροβάθμιο δικαστήριο, όπως τούτο προκύπτει από τις εκδοθείσες σχετικές αποφάσεις των δικαστηρίων. Ανεξαρτήτως όμως τούτων ο σχετικός λόγος είναι απορριπτός ως αβάσιμος γιατί οι παραπάνω αγγλικές λέξεις αποτελούσαν τους τίτλους των κινηματογραφικών ταινιών (βιντεοκασετών) τις οποίες άνευ δικαιώματος ο κατηγορούμενος πρόβαλε από τον τηλεοπτικό σταθμό της εταιρίας ".....", της οποίας ήταν τότε νόμιμος εκπρόσωπος και χρησίμευσαν για τον προσδιορισμό κατ' είδος των ταινιών αυτών και οι οποίοι ξενόγλωσσοι τίτλοι περιλαμβάνονταν στο κλητήριο θέσπισμα που είχε κοινοποιηθεί στον κατηγορούμενο, ο οποίος έκτοτε τελούσε εν γνώσει αυτών και δεν ήταν απαραίτητο να γίνει μετάφραση αυτών στην ελληνική γλώσσα, αφού μάλιστα δεν περιείχοντο σε αποδεικτικά έγγραφα, στα οποία το δικαστήριο που εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση στήριξε την καταδίκη του. Προσθέτως πρέπει να σημειωθεί ότι ναι μεν στο άρ. 6 παρ. 3 στ. α' της Συμβάσεως της Ρώμης 1950 που έχει κυρωθεί με το ν.δ. 53/1974 και έχει αυξημένη τυπική ισχύ βάσει του άρ. 28 παρ. 1 του ισχύοντος Συντάγματος "για την προάσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών" ορίζεται ότι ο κατηγορούμενος έχει δικαίωμα "όπως πληροφορηθεί εν τη βραχυτέρα προθεσμία εις γλώσσαν την οποίαν εννοεί και εν λεπτομερεία την φύσιν και τον λόγον της εναντίον του κατηγορίας", εντεύθεν όμως δεν ακολουθεί ότι ιδρύεται απόλυτη ακυρότητα από τη μη αναγραφή στην ελληνική γλώσσα των τίτλων των κινηματογραφικών ταινιών στο κλητήριο θέσπισμα. Συνεπώς ο περί του αντιθέτου εκ του άρ. 510 παρ. 1 στ. Α' ΚΠΔ ισχυρισμός του αναιρεσείοντος πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Στην προσβαλλόμενη απόφαση κατά παραδεκτό συνδυασμό αιτιολογικού και διατακτικού αυτής έγιναν δεκτά ως αποδεικνυόμενα από τα σ' αυτή μνημονευόμενα κατά κατηγορίες αποδεικτικά στοιχεία, ήτοι καταθέσεις των επ' ακροατηρίω εξετασθέντων μαρτύρων, τα πρακτικά της πρωτοβάθμιας δίκης που αναγνώσθηκαν, τα έγγραφα που επίσης αναγνώσθηκαν και την απολογία του κατηγορουμένου, τα εξής πραγματικά περιστατικά : Ο κατηγορούμενος ήταν πρόεδρος της ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία "....." που εδρεύει στον και είναι ιδιοκτήτρια του τηλεοπτικού σταθμού με τον διακριτικό τίτλο ".....". Με την άνω ιδιότητα ο κατηγορούμενος μέσω του άνω τηλεοπτικού του σταθμού πρόβαλε τις παρακάτω αναφερόμενες κινηματογραφικές ταινίες με τους πρωτότυπους αγγλικούς τίτλους και κατά τις έναντι κάθε μίας αναγραφόμενες ημερομηνίες με αναγραφή και της δικαιούχου εταιρίας :

Πρωτ/πος Αγγλικός Τίτλος Ημ/νίες Προβολής Δικ/χος Εταιρία [...].

Δημιουργοί και κατά συνέπεια δικαιούχοι του αποκλειστικού δικαιώματος τηλεοπτικής εκμεταλλεύσεως και προβολής και στην Ελλάδα των 62 τελευταίων ως άνω ταινιών είναι η εταιρία "W.D.C.", των εννιά πρώτων η εταιρία ""W.B. A. D. OF T.W.E.C. LP", ενώ των λοιπών εννιά οι εταιρίες "U.I.F. INC" και "U.C.S. INC". Οι εν λόγω εταιρίες είναι μέλη της μηνύτριας εταιρίας με την επωνυμία "E.Π.Ο.Ε." (E.Π.Ο.Ε.) που είναι μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα με νομική προσωπικότητα, με την έννοια που αναπτύχθηκε ανωτέρω, όπως αυτό αποδείχτηκε από το σύνολο των αποδεικτικών στοιχείων, ίδια όμως από τα έγγραφα που αναγνώστηκαν και δη το κωδικοποιημένο καταστατικό αυτής. Για το ότι ο κατηγορούμενος, συνεχίζει η προσβαλλόμενη απόφαση, προέβη στην χωρίς άδεια των δικαιούχων εταιριών προβολή των επίμαχων εταιριών κατά την άνω ημερομηνία αποδείχθηκε όχι μόνο από τις σαφείς καταθέσεις των μαρτύρων κατηγορίας, από τους οποίους μάλιστα η Σ.Λ., ύστερα από εντολή της

μηνύτριας κατέγραψε τις προβληθείσες κατά τα άνω ταινίες, αλλά και από την απολογία του ίδιου του κατηγορουμένου, ο οποίος όμως ισχυρίζεται ότι τα δικαιώματα προβολής των ταινιών τα αγόρασε από την που εδρεύει στην και εκπροσωπείται από τον Σ.Κ. Ακολούθως η προσβαλλόμενη απόφαση αφού απέρριψε με ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία τον προβληθέντα από τον κατηγορούμενο αυτοτελή ισχυρισμό περί νομικής του πλάνης ως προς το δικαίωμά του να προβάλει τις επίμαχες ταινίες, για τον οποίο ειδικώς γίνεται λόγος παρακάτω, κήρυξε ένοχο τον κατηγορούμενο της παραβάσεως του άρ. 66 παρ. 1 του Ν. 2121/1993 υπό την ελαφρυντική περίπτωση του άρ. 84 παρ. 2 περ. δ` του ΠΚ και επέβαλε σ` αυτόν ποινή φυλακίσεως (5) μηνών και χρηματική ποινή 600.000 δρχ., την πρώτη από τις οποίες μετέτρεψε σε 15.000 δρχ. ημερησίως. Με αυτά που δέχθηκε το εφετείο διέλαβε στην προσβαλλόμενη απόφασή του την απαιτούμενη ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία για τα στοιχεία της πράξεως για την οποία κηρύχθηκε ένοχος κατηγορούμενος χωρίς να απαιτείται ειδικότερη αιτιολογία ως προς τον δόλο του αναιρεσειόντος, τον οποίο με την ανέλεγκτη περί πραγμάτων κρίση του δέχεται σαφώς το δικαστήριο διά της περί καταδίκης κρίσεώς του. Συνεπώς είναι απορριπτέος ως αβάσιμος ο περί ελλείψεως αιτιολογίας ως προς τον δόλο ειδικώς του αναιρεσειόντος υπό στοιχείο (3) του δικογράφου των προσθέτων λόγων αναιρέσεως.

Επειδή ο ήδη αναιρεσειών πρόβαλε ενώπιον του κατ` έφεση δικάσαντος εφετείου προς απαλλαγή του τον αυτοτελή ισχυρισμό της κατά το άρ. 31 παρ. 2 του ΠΚ συγγνωστής νομικής πλάνης συνιστάμενο στο ότι τα πνευματικά δικαιώματα που αφορούν τις επίμαχες κινηματογραφικές ταινίες τα έχει αποκτήσει κατόπιν συμβάσεως που συνήψε με τον Σ.Κ., εκπρόσωπο της εταιρίας με την επωνυμία "....." και ότι η σύναψη της άνω συμβάσεως και η εκπομπή των ταινιών από τον τηλεοπτικό του σταθμό έγινε μετά από σύμφωνη γνώμη του νομικού του συμβούλου Ι.Μ. Για την ενίσχυση του άνω ισχυρισμού του ο αναιρεσειών επικαλέσθηκε σχετικές συμβάσεις που είχε καταρτίσει με τον Σ.Κ., την υπ` αριθ. [...] αθωτική για τον αναιρεσειόντα απόφαση του Τριμελούς Πλημ/κειού Πειραιώς, από την οποία προκύπτει ότι κατά τη δίκη εκείνη εξετάσθηκε ως μάρτυρας ο παραπάνω δικηγόρος, καθώς και την υπ` αριθ. [...] απόφαση του ίδιου άνω δικαστηρίου με την οποία ο ήδη αναιρεσειών αθώθηκε ελλείψει προθέσεως για την προβολή τέτοιων ταινιών. Το δικαστήριο με την προσβαλλόμενη απόφασή του ερευνώντας τον περί νομικής πλάνης του κατηγορουμένου προβληθέντα απ` αυτόν αυτοτελή ισχυρισμό τον απέρριψε ως αβάσιμο για τους παρακάτω λόγους : α) η μηνύτρια εταιρία ήδη από 15.11.1993 με ταυτόχρονη επιστολή της προς τον τότε διευθυντή του τηλεοπτικού σταθμού του κατηγορουμένου Χ.Γ. του γνωστοποίησε τα στοιχεία και τις διευθύνσεις των ελληνικών εταιριών που ήσαν εξουσιοδοτημένες να εισπράττουν τα τηλεοπτικά δικαιώματα, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται και οι ανωτέρω, και συνεπώς έκτατε ο κατηγορούμενος γνώριζε τον πραγματικό δικαιούχο του αποκλειστικού δικαιώματος προβολής στην Ελλάδα των σχετικών ταινιών, β) η διαφορά κόστους αγοράς των ταινιών από τον φερόμενο ως δικαιούχο Σ.Κ. σε σχέση με εκείνο που αγοράζουν νομίμως οι τηλεοπτικοί σταθμοί από τις εκπροσωπούμενες από τη μηνύτρια εταιρίες είναι τόσο μεγάλο ώστε θα έπρεπε να εμβάλει σε υπόνοιες τον κατηγορούμενο, γ) η επίκληση εκ μέρους του κατηγορουμένου της "γνωμοδότησης" του νομικού του Συμβούλου περί της νομιμότητας αγοράς των επίμαχων ταινιών γίνεται κατ` επίφαση και μόνο και τούτο διότι το ζητούμενο δεν είναι μόνο το εάν δικαιούχος προβολής στην Ελλάδα των σχετικών ταινιών ήταν ο Σ.Κ., αλλά και πώς αυτός απέκτησε τα συναφή δικαιώματα από τους παραγωγούς και δημιουργούς των ταινιών αυτών. Εν προκειμένω, συνεχίζει η απόφαση, ο κατηγορούμενος δεν προσκομίζει έγγραφη γνωμοδότηση από την οποία να προκύπτει ότι ερευνήθηκαν και τα στοιχεία αυτά και δ) σε κάθε περίπτωση, δεν ήταν αναγκαία η γνωμοδότηση του

νομικού συμβούλου του κατηγορουμένου, γιατί ο τελευταίος ως επιμελής άνθρωπος φερόμενος θα μπορούσε απευθυνόμενος ευθέως προς τις άνω εταιρίες να πληροφορηθεί τον πραγματικό τους αντιπρόσωπο στην Ελλάδα. Για να καταλήξει στην απόφασή του αυτή το δικαστήριο με την προσβαλλόμενη απόφαση του που περιέχει ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία εκτίμησε και αξιολόγησε, όπως προκύπτει από τον κατάλογο των αναγνωσθέντων εγγράφων και τα παρακάτω έγγραφα : 1) το από 4.10.1994 ιδιωτικό συμφωνητικό μεταξύ του κατηγορουμένου και της και τα συνημμένα σ' αυτό παραρτήματα (υπ' αριθ. 12 του καταλόγου των αναγνωσθέντων εγγράφων, 2) το από 1.1.1994 ιδιωτικό συμφωνητικό (υπ' αριθ. 13 του καταλόγου των αναγνωσθέντων εγγράφων), 3) το από 12.6.1995 ιδιωτικό συμφωνητικό (υπ' αριθ. 15 του καταλόγου των αναγνωσθέντων εγγράφων), 4) την από 15.6.1995 υπεύθυνη δήλωση του Σ.Κ. και 5) το υπ' αριθ. 82/14.6.1995 δελτίο αποστολής-τιμολόγιο για πώληση αγαθών και υπ' αριθ. 56/4.10.1994 δελτίο αποστολής-τιμολόγιο για πώληση αγαθών (υπ' αριθ. 5 και 6 του καταλόγου των αναγνωσθέντων εγγράφων). Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω είναι απορριπτέος ως αβάσιμος ο τέταρτος λόγος του δικογράφου των προσθέτων κατά τον οποίο το δικαστήριο προκειμένου να απορρίψει τον περί νομικής πλάνης ισχυρισμό του έλαβε υπόψη τις σχετικές συμβάσεις που είχε συνάψει ο κατηγορούμενος με τον Σ.Κ. χωρίς αυτές να αναγνωσθούν και τεθούν υπόψη του.

Επειδή ορίζεται από την παρ. 4 του άρ. 54 του Ν. 2121/1993 ότι "κάθε οργανισμός που έχει ή πρόκειται να αναλάβει τη συλλογική διαχείριση ή προστασία των εξουσιών που απορρέουν από το περιουσιακό δικαίωμα των δημιουργών, υποχρεούται, πριν αρχίσει την λειτουργία του, να καταθέσει στο Υπουργείο Πολιτισμού σχετική δήλωση συνοδευόμενη από τον Κανονισμό που συντάσσεται από τον οργανισμό και πρέπει πάντως να περιέχει τα ακόλουθα στοιχεία : α) το ύψος του κεφαλαίου του οργανισμού, β) το καταστατικό ή το εταιρικό σύμφωνο αν πρόκειται για εταιρία γ) τον υπεύθυνο εκπρόσωπο του οργανισμού, όπως επίσης και τα πρόσωπα που διοικούν τον οργανισμό, τα οποία πρέπει να μην έχουν καταδικασθεί για κακούργημα ή πλημμέλημα κατά της ιδιοκτησίας ή της περιουσίας και να παρέχουν τα εχέγγυα επαγγελματικού ήθους, δ) τον αριθμό των δημιουργών που έχουν αναθέσει στον οργανισμό τη διαχείριση εξουσιών που απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα, ε) τη νομική μορφή της ανάθεσης της διαχείρισης, στ) τη διάρκεια της ανάθεσης, ζ)... και η)... Το Υπουργείο Πολιτισμού ελέγχει τη δήλωση και τον Κανονισμό του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και, εάν πληρούνται οι προϋποθέσεις του νόμου, χορηγεί την έγκριση για τη λειτουργία του οργανισμού αυτού... Εντέλει από την παρ. 1 του άρ. 70 του Ν. 2121/1993 ορίζεται ότι "οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν κατά τη δημοσίευση του παρόντος νόμου υποχρεούνται μέσα σε δώδεκα μήνες από την έναρξη ισχύος του παρόντος νόμου, να υποβάλουν στο Υπουργείο Πολιτισμού την κατά το άρθρο αυτό δήλωση συνοδευόμενη από το σχετικό κανονισμό και γενικά να προβούν στις αναγκαίες ενέργειες για την προσαρμογή στις διατάξεις του παρόντος νόμου". Από το συνδυασμό των παραπάνω διατάξεων προκύπτει ότι για τη λειτουργία του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας και ειδικότερα για την ανάπτυξη των αρμοδιοτήτων και άσκηση των δικαιωμάτων που αναγνωρίζουν σ' αυτόν οι διατάξεις των παρ. 1 και 2 του άρ. 55 του Ν. 2121/1993 στα οποία, μεταξύ άλλων, περιλαμβάνεται το δικαίωμα του οργανισμού να παρίσταται ως πολιτικώς ενάγων και να ζητεί χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης και να ασκεί είτε στο δικό του όνομα είτε στο όνομα των δημιουργών όλα τα δικαιώματα που οι τελευταίοι είτε έχουν μεταβιβάσει είτε καλύπτονται από πληρεξουσιότητα, απαιτείται προηγουμένως να έχει εγκριθεί η λειτουργία του οργανισμού, η οποία για το σκοπό αυτό αποτελεί ουσιαστική προϋπόθεση για την άσκηση των παραπάνω δικαιωμάτων.

Εν προκειμένω η μηνύτρια εταιρία με την επωνυμία εταιρία προστασίας οπτικοακουστικών έργων (Ε.Π.Ο.Ε.) συστάθηκε ως αστική εταιρία με νομική προσωπικότητα χωρίς να επιδιώκει κερδοσκοπικό σκοπό δυνάμει του νομίμως δημοσιευθέντος στα βιβλία του Πρωτοδικείου Αθηνών υπ` αριθ. [...] καταστατικού το οποίο τροποποιήθηκε μεταγενέστερα (βλ. κωδικοποιήσεις με τα υπ` αριθ. [...] και υπ` αριθ. [...] συμβόλαια της συμβολαιογράφου Αθηνών Χ.Τ., οποία αμφότερα περιλαμβάνονται στον κατάλογο των αναγνωσθέντων εγγράφων). Για την έγκριση της λειτουργίας της υποβλήθηκε, σύμφωνα με το άρ. 54 παρ. 4 του Ν. 2121/1993, στην αρμόδια υπηρεσία του Υπουργείου Πολιτισμού αίτηση συνοδευόμενη με τα απαραίτητα κατά νόμο στοιχεία και το Υπουργείο ακολούθως με την υπ` αριθ. πρωτ. [...] από 26.4.1994 απόφασή του περιλαμβανόμενη ομοίως στον κατάλογο των αναγνωσθέντων εγγράφων χορήγησε την έγκριση για τη λειτουργία της. Σημειώνεται ότι η άδεια λειτουργίας της Ε.Π.Ο.Ε αναφέρεται στις υπ` αριθ. [...] απόφαση και υπ` αριθ. [...] απόφαση της Επιτροπής Αναστολών του Συμβουλίου της Επικρατείας που περιλαμβάνονται στον κατάλογο των αναγνωσθέντων εγγράφων. Επισημαίνεται προσθέτως ότι στο ομοίως αναγνωσθέν υπ` αριθ. [...] καταστατικό της Ε.Π.Ο.Ε. και ειδικότερα στα άρθρα αυτού 17 παρ. 2 και 18 ορίζεται παράταση της θητείας του διευθυντή αυτής Ι.Τ. μέχρι 31.12.2000. Ενόψει των ανωτέρω είναι αβάσιμος και απορριπτέος ο πέμπτος λόγος του δικογράφου των προσθέτων σύμφωνα με τον οποίο η Ε.Π.Ο.Ε δεν δικαιούταν στην κριθείσα υπόθεση να παραστεί για τον εαυτό της ως πολιτικώς ενάγουσα αφού δεν είχε εγκριθεί η λειτουργία της με σχετική απόφαση του αρμόδιου Υπουργού Πολιτισμού, ενώ η θητεία ως διευθυντή του δηλώσαντος στο Εφετείο για την Ε.Π.Ο.Ε. παράσταση πολιτικής αγωγής Ι.Τ. είχε λήξει από 31.12.1995.

Επειδή κατά το άρ. 99 παρ. 1 ΠΚ, όπως αντικαταστάθηκε με το άρ. 2 παρ. 3 του Ν. 2479/6.5.1997, αν κάποιος που δεν έχει καταδικασθεί αμετακλήτως για κακούργημα ή πλημμέλημα σε περιοριστική της ελευθερίας ποινή ανώτερη των έξι μηνών, με μια μόνη ή περισσότερες αποφάσεις που οι ποινές δεν υπερβαίνουν συνολικώς το ανωτέρω όριο, καταδικασθεί σε ποινή που δεν υπερβαίνει τα δύο έτη, το δικαστήριο με την απόφασή του διατάσσει την αναστολή εκτέλεσης της ποινής για ορισμένο διάστημα που δεν μπορεί να είναι κατώτερο από τρία και ανώτερο από πέντε έτη, εκτός αν κρίνει με βάση ειδικά μνημονευόμενα στην αιτιολογία στοιχεία, ότι η εκτέλεση της ποινής, κατά το άρθρο 82, είναι απολύτως αναγκαία για να αποτρέψει τον κατάδικο από την τέλεση νέων αξιόποινων πράξεων. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι το δικαστήριο υποχρεούται να ελέγξει, και χωρίς αίτημα, τη συνδρομή των προϋποθέσεων αναστολής εκτελέσεως της ποινής και να αιτιολογήσει ειδικώς την τυχόν αρνητική του κρίση. Στην προκειμένη περίπτωση, το Τριμελές Εφετείο Πειραιώς, με την προσβαλλόμενη απόφασή του, όπως απ` αυτήν προκύπτει, επέβαλε στον αναιρεσείοντα ποινή φυλακίσεως πέντε (5) μηνών και χρηματική ποινή εξακοσίων χιλιάδων δραχμών (600.000) για παράβαση του άρ. 66 παρ. 1 Ν. 2121/1993, παρέλειψε όμως να ερευνήσει τη συνδρομή των προϋποθέσεων αναστολής της ποινής, χωρίς δε την επιβαλλόμενη ειδική αιτιολογία προέβη στη μετατροπή της σε χρηματική. Ετσι όμως υπερέβη αρνητικά την εξουσία του και είναι, κατά το μέρος της αυτό, αναιρετέα κατά τον από το άρ. 510 παρ. 1 στ` Θ` του ΚΠΔ έκτο λόγο αναιρέσεως του δικογράφου των προσθέτων. Συνεπώς η υπόθεση κατά το άνω μέρος της πρέπει να παραπεμφθεί για εκδίκαση στο ίδιο δικαστήριο που εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση, συντιθέμενο, αν αυτό είναι εφικτό, από τους δικαστές που την εξέδωσαν, κατ` ανάλογη εφαρμογή του άρ. 520 του ΚΠΔ.

.....